תרוייהו אנכרי בית סאתים אוסר יותר מבית

סאתים אינו אוסר וישראל בית סאתים אינו

אוסר יותר מבית סאתים אוסר בעא מיניה

רבא בר חקלאי מרב הונא פתוח לקרפף

מהו א"ל הרי אמרו בית סאתים אוסר יותר

מבית סאתים אינו אוסר *אמר עולא אמר

רבי יותנן יקרפף יותר מבית סאתים שלא

הוקף לדירה ואפילו כור ואפילו כוריים הזורק

לתוכו חייב מ"ם מחיצה היא אלא שמחוסרת

דיורין מתיב רב הונא בר חיננא יסלע שבים

גבוה עשרה ורוחב ארבעה אין ממלמלין לא

מן תוכו לים ולא מן הים לתוכו פחות

מכאן ממלמלין עד כמה עד בית סאתים

אהייא אילימא אסיפא בית סאתים מפי לא

והא מכרמלית לכרמלית קא ממלמל אלא

לאו ארישא והכי קאמר סלע שבים גבוה

עשרה ורוחב ד' אין משלשלין לא מתוכו לים

ולא מז הים לתוכו ועד כמה עד בית סאתים

הא יתר מבית סאתים מטלטלין אלמא

ברמלית היא תיובתא דר' יוחנו אמר רבא

מאן דלא ידע תרוצי מתנייתא תיובתא מותיב

ליה לרבי יוחגן לעולם ארישא והכי קאמר הא בתוכו מטלטלין ועד כמה עד בית

סאתים רב אשי אמר ילעולם ארישא הז

אמרו והן אמרו הן אמרו קרפף יתר מבית

סאתים שלא הוקף לדירה אין משלשלין בו

אלא כד' אמות והן אמרו אין משלשלי

מרשות היחיד לכרמלית בית סאתים דשרי

למלמולי בכוליה אסרי רבנן למלמולי לא

מן הים לתוכו ולא מתוכו לים מ"מ רה"י

גמורה היא יתר מבית סאתים דאסור

למלמולי בכוליה שרו רבגן למלמולי מתוכו

לים ומן הים לתוכו מ"מ דלמא אמרי רה"י

גמורה היא ואתי לטלטולי בכוליה ומאי שנא

תוכו שכיח מתוכו לים ומן הים לתוכו לא

שבת כלכה ה מוש"ע הו"ח סי' שמו

כעיף ג:

רישראל בית סאתים איט אוסר כו׳. אומר ריי דאם הוקף מירוביו כלכה י"ו מב ב מיי פין מכלי

כשלא הוקף לדירה אבל הוקף לדירה

א למבוי ובקונט' לא פירש כן דאדרבה פירש יותר מבית סאתים דוקא

כנ נ ד מיי׳ שם כל׳ נ: מד ה מייי פיא מכלי ופיים שם כלכה יג סמג משין ה מושיש או"ה

> בוה ו מיי פין מכלכום שכת כלכה י ופ"ב חב' מילה כלכה ע סמג סעיף יו וסי׳ שלה סעי׳ : סמיף

מכל המבוי . רבה ורב

רבינו הננאל נכרי בית מאתים אימר אוסר . פי' פתח ד' על בו בית סאתים עדיין אוסר [על] בני המבוי שלא סילם רשותו [יותר מב'סאתים אינו (ואינו) אוסר. וכן סוניא דשמעתא. לפי' שיירא ושבתו בקרשף נפש הזריז הרי זה משובה כדחמרינן בו כמה מאין נכרי עמהו רשכת תהוא (נכרי) בית סאתים ששבת עליו אמר לישראל ששבתו עמו למלמל בו אבל בשאר המקום כולו אינו אומר . ישראל שלא עירבו בית פאתים אינו אוסר כי בלא עירוב פותר בו אכל מבית סאתים שאין לי [לסלסל] אלא ע"י [עירוב] איםר אא"כ ביתי ברחבה . אמר עולא א"ר יותנן (א"ר) קרפף יותר מבית מאתים שלא הוקף לדירה אפי' כור ואפי' כורים הזורה כורים הזורק לתוכו חייב היא אלא סרה"ר ומותבינן עלה מהא ורחב י' משחים איו

הא יתר מבית מאתים

מר בחלות לר בחלות דוא יתר מהאי שר

אלא לאר ארושא וחבי קתני סלע שבים גבוה

ולא מן הים לתוכו

סאתים . כלומר שהוא

דר' יוחנו תיובתא ידחי

איט אוסר: ומאי טעמא דלמא אמרי רה"י גמורה היא . מכאן התיר פיחבין כלכם ים ר"ת בגינה אחת יתירה מבית סאתים שלא הוקפה לדירה לפלפל מתוכה לחוץ הואיל ולא היתה רה"ר גמורה כגון סרטיא ופלסיא עוברת לפניה והתיר להשמין המפתח בתוך הגינה אט"פ שעומד בחוץ וטתן בתוך הגינה לאון סה ועשון כח חע"ם שעומד בחוץ וטתן בתוך הגינה מושיע אויח סיי שכח או ליכול מתוכה לחוץ ואין לחלק בין סלע דהתם משום דלא שכיח שהרי כל שיקר גזירה זו שלא יבא לטלטל בכולו והאי מעמא שייך נמי הכא ועוד יש לדקדק מהא דמניא בפ"ק דשבת (דף וּ.) ארבע רשויות לשבת ואם היה אסור לפלפל משאר כרמלית לקרפף יותר מבית סאתים משכחת להו חמשה: רהא לא ערבים כו'. קודם מילה היה כדפירש בקונט' וכן משמע מדמדמה הך אמירה להואה שהיא משום מצוה למשות פתח אבל לאחר מילה ומשום סכנה על זה לא היה אומר והא לא ערבינן דבפקוח

פרק בתרא דיומא (דף פד:): נסמוך חשיתוף. דמטי פירש בקונט' דתנו במתני' אם נשתתפו במבוי מותרין כאן וכאן ולא היה לו להביא מאותה משנה דלקמו(ג) פאתים בגמ' מוקמיכן לה כולה כר"מ דבעיכן שירוב ובשינן שיתוף ואם נשתתפו נמי קאמר אלא היה לו להביא ראיה מהא דתניא לקמן בפירקין (דף שא:) אא"ב ביפל רשותו כר' וחכמים חומרים מערבין חו מקחמפין יורנן דאפר יש ביפול ואע"ג דפסיק רב לקמן(ג') הלכה כר"מ דבעי תרתי סבר לה כר' יוחכן דאמר נהגו כר"מ אבל לכתחלה לא עבדינן כוותיה אי נמי סבר כמאן דאמר (ד) בפת כולי עלמא לא פליגי

דבחדא סגי ונסמוך אשיתוף דקאמר הייט אם נשתתפו בפת:

לשבות

שכיה: ההוא ינוקא דאשתפיך המימיה אמר להו רבה נייתו ליה חמימי מגו ביתאי א"ל אביי והא לא ערבינן א"ל "נסמוך אשיתוף א"ל הא לא שתפינן "נימרו ליה לנכרי ליתי ליה - אמר אביי בעי לאותביה למר ולא שבקן רב יוסף דאמר רב [יוסף אמר רב] כהנא כי הוינן בי רב יהודה הוה אמר לן בדאורייתא מותבינן תיובתא והדר עבדינן מעשה ברתבנן עברינן מעשה והדר מותבינן תיובתא לבתר הכי אמר ליה מאי בעית משחים כרטלית היא .

לאותביה למר אמר [ליה דתניא] הואה שבות *ואמירה לנכרי שבות

קרפף יוסר מכים סאפים אין משלעלין כו . דשויוה כרמלית לענין טלטול משום דמיחלף ברה"ר ומיהו אסור לטלטל מרה"ר לתוכו ומתוכו לרה"ר כדר' יוחנן דמדאורייתא רה"י היא: וכם אמרו אין משלשלין מרס"י לכרמלים. משום דלא ליתי לטלשולי מרה"י לרה"ר ובהאי רה"י שהיא ביותר מבית סאתים לא גזור מאי טעמא בית סאתים דשרי לטלטולי בכוליה כי אסריטן ליה לטלטולי מיניה לכרמלית לא אתיא מיניה חורבה אבל טפי מבית כאתים אי אסרת מתוכו לים תוך ד' אמות אתי למימר רה"י גמורה היא אפי' מדרבכן ומסלטלי בכולה ומיטקרא אידך הקנחא דרבנן ובטלו הא מקמי הא: ומשי שנש. דאלים קד הקנחא טפי מהך השחא נמי קא הא יתר שבית מטלטלי מרשות היחיד לכרמלית: סוכו שכים. וכי שרי ליה לטלטולי בגווה חזו ליה עלמא ומיחלף ברה"ר: מסוכו לים לפ שכים. שארים בשחסרון איפא הוא ולא גזרו רבכן במלחא דלא שכיחא ואמ"ג דבשאר רה"י לכרמלית גזור רבכן הנהו שכיחן אבל הני תרתי כחדא יותר מבית סאחים גם׳ נימרו לים סלע שבים כי פרפף ומחובו לכרחלית היא. והאי ולא גזרו רבכן במלחא יותר מבית סאחים גם׳ נימרו לים סלע שבים כי פרפף ומחובו לכרחלים לא שרום במידוב שביו ביותר בי ומתוכו לכרמלים לא שכיה: דאישספך המימים. שהיו רולין למולו והחמו לו חמין מבערב ונשפכו היום. מגו ביסאי. מביחיה דרבה והתיטק היה בבית אחר באותה חלר: נסמוך לשיסוף. דמבוי דתכן (לקמן עג.) במתני' אם נשחתפו במבוי מותר כאן וכאן במבני ובחלירות אף על פי שלא עירבו: כדפוריים מוסכינן סיוכסה. באיסור של תורה וחכם מורה בו סיתר ויש בחלמידים איב: שיודע להשיב ישיב קודם מעשה שלא נעבור על דברי תורה אבל בדרבגן כגון שירובי חלירות שבקינן לחכם לעשות כהוראתו: וסדר מוסבינן. ליה ללמוד אם יפה הורה: סואם. על הטמא אינה אסורה בשבת אלא משום שבות:

אפי׳ פסום לקרפף . ניחא ליה ביה מפי דאיכא אוירא מפי ממבוי לדירה אפי בית סאתים אוסר דכיון שתוקף לדירה הוה ואינו אוסר על בני מבוי: נכרי בית סאתים אוסר . אם היה לו כביתו ואינו עומד (א) במתום אייר של מבני ואוסר עדיין פתח הפתוח פתח לקרפף בית סאתים ופתח למבוי עדיין אוסר על בני מבוי דחוירה דקרפף לה נפיש אבל אם יותר מבית סאתים נפיש אוירה ובההית ניחת ליה וחינו תוסר: אפי' פתוח לקרפף רבה ורב יוסף דאמרי

ישרפל. שיש לו פתח לקרפף ופתח למבוי ושכח ולא עירב במבוי אם קרפף בית סאתים הוא שראוי להשחחש בו איט אוסר על בני מבוי ואט"ג דלגבי נכרי חשיב זוטרא לגבי ישראל נפיש דהא בשבת ליכא הולאת משואות יתירין וסגי בהכי ונפים אוירא ממבוי אבל יותר מבית שנת דף ו. סאתים דכרמלית הוא כגון שלא מוקף לדירה כיון דאסיר ליה לאישתמושי לא ניחא ליה ביה ואוסר של בני מבוי: פסום לקרפף מהו . אככרי קאי ואמילתיה דרב יהודה: כזורק לפוכו . מרה"ר : חייב . חטחת ואע"ג דלענין איסור טלטול שויוה רבנן כרמלית שאסרו לשלמל בתוכו לכן כנ מנינ ביותר היי גמורה (h) תום׳ דים אלא בד' מדאורייתא רה"ץ גמורה (יו) תום׳ דים היא דמחילה היא אלא שמתוסרת דיורין ומש"ה אסרי רבק לטלטולי: (של מכוי) . ים. כרמלים הוא: פין משלשלין ופ מחיים והיב מסוכו לים. אפי' בד' אמות משום זה : (ג) ה'ה דכל גבוה עשרה ורוחב ד' הוי רה"י: פמון וני פמום מכאן . שאינו גבוה משרה כרמלית היא כים ומטלטלין מזה לזה עיכ: תוך ד' אמות: עד כמה. יהא רחב סלע: עד בים ספסים. חבל מפי לח לקתן. כיב רים ולקמיה מפרש אהייא קאי: אי ניפא דף עא פייב: אסיפא. אפחות מעשרה תרוייהו במאן דאמר. כרמלית נינהו לא שנא רחב ולא שנא פינ פוף דף קלר: כא יותר מבים סאמים . בטל תורת רה"י מיניה והוי כרמלית אפי' לקולא ואף על גב דגבוה עשרה: לעולם פרישם . ולחו אמתוכו לים קחי אלא אדיוקא קאי והכי קא דייק הא בתום מטלטלין דהא רה"י היא עד כמה עד בית סאתים אבל מפי לא דשויוה רבכן ככרמלית לענין טלטול משום דמחוסר דירה ומיחלף ברה"ר מיהו לענין מתוכו לים רח"י היא: רב פשי פמר נפולם פרישה. ולחו

זאת והם אמרו עוד איסור אחר

זה מפני זה וכדמפרם : כם ממרו

אריוקא קאי ואפי׳ לענין מחוכו לים אראיב נמי כרמלית שויוה ושרי מיהו לר' שו יוחכן לא תיקשי דודאי לענין חיובא מדאורייתא רה"י היא ומאי טעמא -שרו רבכן לטלטולי מניה לכרמלית 15. משום דאיסור טלטול מרשות היחיד לכרמלית מדרבכן הוא דהם אמרו

הגהות

הב'ח

במהום אויר

כ"ב דף פג

וראו שאין שניהם עומדים כאן וביטלו נשנת קנ. ושם

לעיל דף סד ע"א תוס' ד"ם